

σταί ἐνταῦθα διευθύνονται ὑπὸ μιᾶς γαλλίδος καὶ ὅτι αὐτὴ ἡ γαλλίς. . .

Μὰ τί ἔχετε, φίλε μου; Δὲν μὲ ἀκούετε;

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἐπιθύρουν ὁ Βορισώφ. Ἐμπροσχα κάποιον κύριον, ὁ ὅποιος εἰσῆλθε πρὸ μικροῦ.

— Ὁ ὑψηλὸς ἐκεῖνος ποῦ ἐκάθην εἰς τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης;

— Ναι. Εἶνε ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπεζίτου μου. Ἐμαθε τὴν ὑπόθεσιν τῆς κλοπῆς, καὶ χθὲς τοῦ ἠτύπησε στὸ κεφάλιν νὰ ἔλθῃ νὰ μοῦ ζητήσῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Τὸν ἐδιώξα καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι θὰ μοῦ στείλῃ τοὺς μάρτυράς του. Ἀκόμη δὲν τοὺς εἶδα, ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ πολὺ ἡσυχος ἀπὸ μέρους ἐκείνου τοῦ τρελοῦ.

— Δὲν φαίνεται διατεθειμένος νὰ σὰς ζητήσῃ ἔριν. Ἰδέτε τον! ἐκάθην μακρὰν ἀπὸ μᾶς καὶ κάνει πῶς δὲν σὰς γνωρίζει.

Καὶ ἀληθῶς, ὁ Μάξιμος Δορζέρ, τὸν ὁποῖον ἡ τύχη ὠδήγησεν ἐκεῖ, δὲν ἐσκέπτετο νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν πρὸς τὸν συνταγματάρχην Βορισώφ θυελλώδη συνδιάλεξιν τῆς προτεριάς. Ὁ Μάξιμος εἶχεν ὑποσχεθεῖ εἰς τὴν κόμησσαν νὰ μὴ ἀναμιχθῇ πλέον καὶ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ φυλάξῃ τὴν ὑπόσχασίν του.

Δι' αὐτὸ οὐδ' ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Βορισώφ, μιμηθέντα ἄλλως τε τὸν Μάξιμον.

Ἐπέσυρεν ὅμως τὴν προσοχήν του ὁ συνδαιτυμὼν τοῦ συνταγματάρχου, καὶ ὁ Μάξιμος, ἐνῶ προσεποιεῖτο, ὅτι ἀνεγίνωσκε τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν, ἔρριπτε λάθρα τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Μουριατίν.

— Περίεργον, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, μοῦ φαίνεται πῶς κάπου εἶδα αὐτὸ τὸ πρόσωπον. Ναι, τὸ εἶδα καὶ ὄχι πρὸ πολλοῦ. Εἶμαι βέβαιος. Ἐνθυμούμαι καλά. Μὰ ποῦ τὸν εἶδα; Αὐτὸ δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸ θυμῶ. Καὶ ὄχι, βέβαια, εἰς τὸν δρόμον. Ἄν τὸν ἐβλεπα εἰς τὸν δρόμον δὲν θὰ τὸν ἐπρόσεχα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς δὲν εἶνε Γάλλος. Πιθανὸν νὰ εἶνε Ρώσος, ἀφοῦ τρώγῃ μὲ τὸν ἀχρεῖτον τὸν Βορισώφ.

Ἄ! καὶ ἂν δὲν εἶχα ὀρκισθεῖ εἰς τὴν κόμησσαν νὰ μείνω ἡσυχος τρεῖς μέραις, πῶς θὰ τοὺς ἔκανα ἄνω κάτω ἐκεῖ πέρα, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ μάθω μόνον ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ νέος του φίλος.

Πεισθεὶς περὶ τοῦ ἀνωφελοῦς τοιαύτης σκηνῆς ἐν ἐστιατηρίῳ, ὁ ἐξάδελφος τῆς Ἀλίκης, ἀπεφάσισε νὰ διατάξῃ τὸ γεῦμά του.

Ἐξ ἄλλου, οἱ δύο ξένοι ὠμίλουν ρωσιστὶ καὶ ἔπινον.

Ἀμφότεροι ἐπεθύμουν ν' ἀποφύγῃ πᾶσαν λογοτριβήν, καὶ ὁ Μουριατίν:

— Ἄς λησμονήσωμεν, εἶπε, τὸν κύριον αὐτόν, ἂν θέλετε, καὶ ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν γυναῖκα περὶ τῆς ὑποίας σὰς ὠμίλουν πρὸ μικροῦ.

Ἐλάβομεν ἐσχάτως πληροφορίας ἐνδιαφερούσας περὶ τοῦ ἐπικινδύνου αὐτοῦ προσώπου. Δὲν εἶνε πλήρεις, ἀλλ' ἀρκοῦσι διὰ νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι αὐτὴ διευθύνει τὰ πάντα ἐδῶ, καὶ ὡς πρὸς ἐμέ, ἔχω πεποιθήσιν

ὅτι αὐτὴ ἐνήργησε τὴν κλοπὴν τοῦ κιβωτιδίου σας.

— Καὶ λέγετε ὅτι εἶνε Γαλλίς;

— Γαλλίς ἐκ γενετῆς, ἀλλὰ Πολωνίς ἐκ καταγωγῆς, καὶ εἰς ἄκρον συνδεδεμένη πρὸς ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ρωσσίας.

— Πολὺ περίεργον νὰ κατοικῇ εἰς τὸ Παρίσι καὶ νὰ μὴ τὴν γνωρίζω.

— Μόλις πρὸ μικροῦ κατηγγέλθη εἰς τὸ τρίτον τμήμα, ἀλλὰ θὰ τὴν συννητήσατε, διότι εἶνε ἀδύνατον, θὰ σὰς περιτριγυρίζει.

— Εἰς τοὺς κύκλους τοὺς ὁποίους συχναῶ;

— Ὅχι, φίλτατε Ἀλέξη, σεῖς συχνάζετε τὸν καλὸν κόσμον, καὶ δὲν ἔχετε πολὺ δίκαιον. Ὁ ἀρχηγὸς τὴν προτεριάν τῆς ἀναχωρήσεώς μου, μοῦ τὸ ἔλεγε, ἐνῶ κατὰ τὰ λοιπὰ σὰς ἐπῆναι.

— Καὶ τί κόσμον ἔπρεπε νὰ συναναστρέφωμαι διὰ νὰ εὐχαριστηθῇ;

— Ὅλους ἀνεξαίρετως, καὶ τὸν ἡμίκοσμον! τὸν ὁποῖον ἐντελῶς παρημελήσατε.

— Ἐπειδὴ δὲν εἶχα τίποτε νὰ μάθω. Τὸ ξεύρετε πολὺ καλὰ καὶ σεῖς, ὅτι ἐδῶ ἡ κοκότης δὲν καταγίνονται εἰς τὴν πολιτικὴν.

— Καὶ ὅμως ἡ κυρία αὐτὴ ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν.

— Ὡστε εἶνε κοκότης.

— Ἀνῆκει εἰς μίαν ἐκ τῶν πολλῶν τάξεων τῶν ἐλευθερίων γυναικῶν, ἀλλὰ δὲν τὴν εὐρίσκει κανεὶς παντοῦ, καὶ οὔτε μένει πολὺ εἰς τὸ Παρίσι. Τρέχει εἰς τὴν Νίκαιαν, εἰς τὸ Μονακό, εἰς τὴν Γενεύην, καὶ πάντοτε ἔχει ἓνα σκοπὸν. Ἐμὲ μοῦ τὴν ἐδειξαν εἰς τὴν Γενεύην.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰσώπος

ΚΑΡΑΜΖΙΝ

ΝΑΘΑΛΙΑ Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΓΙΑΡΟΥ

Διήγημα

Τίς ἐξ ἡμῶν δὲν ἀγαπᾷ τοὺς χρόνους ἐκείνους, ὅτε οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἔφερον τὴν ἰδίαν αὐτῶν περιβολήν, ἔβαινον διὰ τοῦ ἰδίου βήματός των, ἔζων κατὰ τὰ ἔθιμά των, ὠμίλουν τὴν γλῶσσάν των, καὶ ὅ,τι ὑπηγόρευεν αὐτοῖς ἡ καρδιά των, τούτέστιν ὠμίλουν ὡς ἐσκέπτοντο; Ἐγὼ τοῦλάχιστον ἀγαπῶ τοὺς καιροὺς ἐκείνους, ἀγαπῶ νὰ πέτωμαι ἐπὶ τῶν γοργῶν πετρῶν τῆς φαντασίας εἰς τὸ μεμακρυσμένον αὐτῶν σκότος, ὑπὸ τὴν στολὴν τῶν πρὸ πολλοῦ σεσηπῶτων πετελεῶν καὶ ἀνὰ ζιτῶν τοὺς πωγωνοφόρους προπάτοράς μου, νὰ συνδιαλέγωμαι μετ' αὐτῶν περὶ τῶν συμβεβηκότων τῆς ἀρχαιότητος, περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἐνδόξου ρωσικοῦ

1. Ἡμίκοσμος, demi-monde, λέξις ἦν πρῶτος, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, μετεχειρίσθη ὁ Dumas fils, σημαίνουσα γυναῖκα ἐλευθερίων ἡθῶν, καὶ περιλαμβάνουσα ὅλας ταύτας ἀπὸ τῆς irregulière καὶ horizontale ἕως τῆς ἐσχάτης cocotte ἐν ἐνὶ ἰδίῳ κόσμῳ, κληθέντι ἐν Παρισίοις demi monde. Πῶς ἔλ ως ἐνταῦθα;

λαοῦ, καὶ μετὰ τρυφερότητος ν' ἀσπάζωμαι τὰς χεῖρας τῶν προαμμάτων μου. Οὕτω δὲ ἡ ἀρχαία Ρωσσία τυγχάνει μοι γνωστὴ πλειότερον παντός ἐκ τῶν συμπολιτῶν μου! καὶ ἂν ἡ ἀπηνής μοῖρα δὲν ἀποτάμῃ ἐπὶ τινὰ ἔτι χρόνον τὸ νῆμα τοῦ βίου μου, ἐπὶ τέλους δὲν θὰ εὐρίσκειται χῶρος εἰς τὴν κεφαλὴν μου δι' ὅσα ἀνέκδοτα καὶ διηγήματα μοι ἐδιηγήθησαν οἱ κατὰ τοὺς παρελθόντας αἰῶνας ζήσαντες. Ἰνα ἀνακουφίσω ὀλίγον τὸ βάρος τῆς μνήμης μου, σκοπῶ νὰ μεταδώσω εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς μοι ἀναγνώστας, συμβεβηκός τι ἡ ἱστορίαν, ἣν ἤκουσα εἰς τὴν χώραν τῶν σκιῶν, εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς φαντασίας, ἐκ τῆς προμήτορος τοῦ πάππου μου, ἥτις κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς θεωρεῖτο λίαν εὐγλωττος καὶ κατὰ πᾶσαν σχεδὸν ἐσπέραν διηγείτο μύθους πρὸς τὴν τσαρίτσαν (ἡγεμόνιδα) Ν. Ν. Ἀλλὰ φοβοῦμαι μὴ παρκομορφώσω τὸ διήγημά της; φοβοῦμαι μὴ ἡ γραῖα ἐξορμήσῃ ἐπὶ νεφελῶν ἐκ τοῦ ἄλλου κόσμου καὶ μὲ τιμωρήσῃ διὰ τῆς ῥάβδου της, διὰ τὴν ἀδέξιον ρητορικὴν μου... Ἀλλ' ἄπαγε! συγχώρησον τὴν ἀκρισίαν μου, μεγαλόφρον σκιά — εἶσαι ἀκατάλληλος πρὸς τοιαύτην πρᾶξιν. Κατὰ τὴν ἐπίγειον ζωὴν σου ἦσο ἡσυχος καὶ ἄκακος ὡς ἄνθρωπος· ἡ χεὶρ σου δὲν ἐφύγευεν ἐνταῦθα οὔτε κώνωπα οὔτε μυῖαν, καὶ ἡ χρυσάλλις πάντοτε ἀνεπαύετο ἡσύχως ἐπὶ τῆς ρινός σου· εἶνε λοιπὸν δυνατὸν τώρα ὅτε πλέεις εἰς πάλαιος ἀρρήτου εὐδαιμονίας, καὶ ἀναπνέεις τὸν καθαρώτατον αἰθέρα τοῦ οὐρανοῦ — εἶνε δυνατὸν νὰ ἐγείρῃς τὴν χεῖρα κατὰ τοῦ εὐπειθοῦς ἐγγόνου σου; Οὐχί, ἐπιτρέπεις αὐτῷ ἀπροσκόπτως νὰ γυμνάζεται εἰς τὸ ἀξιεπαῖνον ἐπαγγέλμα τοῦ ρυπαίνειν τὸν χάρτην, ἀποδίδειν ἀνὺπαρκτα εἰς ζῶντας καὶ νεκρούς, δοκιμάζειν τὴν ὑπομονὴν τῶν ἀναγνοστών καὶ τέλος, ὡς ὁ αἰωνίως χασμώμενος θεὸς Μορφεύς, νὰ καταρρίπτῃ αὐτοὺς — ἐπὶ μαλακῶν ἀνακλιντῶν καὶ βυθίζῃ αὐτοὺς εἰς ὕπνον βαθύν... Ἄ! κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν στιγμήν βλέπω ἀσύνηθες φῶς εἰς τὸν πρόδομόν μου· βλέπω φλογώδεις κύκλους περιστρεφόμενους μετὰ μακρυαυγῆς καὶ κρότου, καὶ τέλος—ὦ θαῦμα! — μοὶ δεικνύουσι τὴν εἰκόνα σου, εἰκόνα ἀπεριγράπτου κάλλους, ἀπεριγράπτου μεγαλείου! Οἱ ὀφθαλμοὶ σου ἀπαστράπτουσιν ὡς ὁ ἥλιος· τὰ χεῖλη σου κοκκινίζουν ὡς ἡ ἡώς, ὡς αἱ κορυφαὶ τῶν χιονοσκεπῶν ὀρέων κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡμερινοῦ φωστήρος· μειδίξας ὡς μειδίξ νεκρὸν πλάσμα κατὰ τὴν πρώτην τῆς ὑπάρξεώς του ἡμέραν, καὶ ἀκούω ἐν ἐκτάσει τοὺς ἡδέως βρέμοντας λόγους σου: « Ἐξακολούθει, ἀγαπητέ μου ἔγγονε! » Λοιπὸν, θέλω ἐξακολουθήσει, ναι, καὶ, ὀπλιζόμενος μὲ γραφίδα, γενναίως χαράσσω τὴν ἱστορίαν τῆς Ναθαλίας τῆς θυγατρὸς τοῦ βογιάρου.

Ἀλλ' ἐν πρώτοις δέον ν' ἀναπαυθῶ· ἡ ἔκστασις, εἰς ἣν μὲ ἔφερον ἡ ἐμφάνισις τῆς προαμμης, κατέβαλε τὰς ψυχικὰς μου δυνάμεις. Ἀποθέτω ἐπὶ τινὰ λεπτὰ

τὴν γραφίδα καὶ αἱ ἀνωτέρω γραμμαὶ ἐ-
στωσαν εἰσαγωγή ἢ πρόλογος!

Εἰς τὴν πρωτεύουσιν τοῦ ἐνδόξου Ρω-
σικοῦ Κράτους, λευκόλιθον Μόσχαν, κα-
τ' ἔχει ὁ βογιάρος Ματθαῖος Ἀνδρέγιεφ,
ἀνὴρ πλούσιος, φρόνιμος, πιστὸς ὑπὲρ
τοῦ τσάρου καὶ, κατὰ τὸ ρωσικὸν ἔθι-
μον, λίαν φιλόξενος.

Ἦτο κάτοχος πολλῶν ἰδιοκτησιῶν, καὶ
ἦτο, οὐχὶ βασιανιστής, ἀλλὰ προστάτης
καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν πτωχῶν γειτόνων
του—ὅπερ κατὰ τὴν πεφωτισμένην ἐπο-
χὴν μας, ἴσως ἕκαστος δὲν θὰ πιστεύσῃ,
ἀλλ' ὅπερ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα δὲν ἐλο-
γίζετο σπανιότης. Ὁ τσάρος ἀπεκάλει
αὐτὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν του, καὶ ὁ δεξιὸς
ὀφθαλμὸς τοῦ τσάρου οὐδέποτε ἀπατᾷ
αὐτόν. Ὅποτε ἐπρόκειτο νὰ διεξαγάγῃ
σπουδαίαν τινα δίκην, προσεκάλει εἰς βο-
γιάρος Ματθαῖον, θέτων καθαρὰν χεῖρα
ἐπὶ στήθος καθαρὸν, ἔλεγεν: «Οὗτος ἔ-
χει δίκαιον (ὃχι κατὰ τὸν τὰδε νόμον τῆς
τάδε ἐποχῆς), ἀλλὰ κατὰ τὴν συνειδησί-
μου ἐκεῖνος—ἀδίκον, κατὰ τὴν συνειδη-
σίν μου» καὶ ἡ συνειδησις αὐτοῦ ἦτο πάν-
τοτε σύμφωνος πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ
τὴν συνειδησιν τοῦ ἡγεμόνος. Ἡ ὑπόθε-
σις διελύετο ἄνευ βραδύτητος· ὁ δικαιο-
θεὶς ἀνέγειρεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἔνδοκρον
ἔκτατον εὐγνωμοσύνης, ἐδείκνυε διὰ τῆς χει-
ρὸς τὸν ἀγαθὸν ἡγεμόνα καὶ τὸν ἀγαθὸν
βογιάρου, ὁ δὲ ἔνοχος ἀπεχώρει εἰς τὰ πυ-
κνὰ δάση, ἵνα κρύψῃ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων
τὴν κατασχύνην του.

Προσέτι δὲν δυνάμεθα νὰ παρασιωπή-
σωμεν ἀξίεπαῖνόν τινα συνήθειαν τοῦ βο-
γιάρου Ματθαίου—συνήθειαν ἀξιομίμη-
τον ἐν παντί καιρῷ καὶ Κράτει, καὶ κυ-
ρίως, καθ' ὅρισμέναν ἑορτάς, παρέθετε
μακροτάτας τραπέζας εἰς τὰς αἰθούσας
του, κεκαλυμμένας ὑπὸ λευκοτάτων ὀθο-
νῶν, καὶ ὁ βογιάρος, καθήμενος παρὰ τὸν
ὑψηλὸν πυλῶνά του, προσεκάλει εἰς τὸ
γεῦμα πάντας τοὺς διαβαίνοντας πένθη-
τας, (καὶ τοῦτο μοὶ ἐβεβαίωσαν πλείστοι
γέροντες), ὅσους ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ ὁ
βογιαρικὸς οἶκος· εἴτα, ἀφοῦ συνεπληροῦτο
ὁ ἀριθμὸς, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ
δεικνύων τὴν θέσιν ἑκάστου τῶν ξένων ἐ-
κάθητο καὶ ὁ ἴδιος μετὰ αὐτῶν.

Ἐνταῦθα, ἐν αὐτοστιγμῇ ἐφάνιντο
ἐπὶ τῶν τραπέζων ποτήρια καὶ τρυβλία,
καὶ ὁ μυροβόλος ἀτμὸς τῶν θερμῶν ἐδε-
σμάτων, ὡς διαφανὴς νεφέλη, συνεστρέ-
φετο ἄνω τῶν κεφαλῶν τῶν συνδαιτυ-
μόνων.

Ἐν τούτοις ὁ οἰκοδεσπότης, αἰμύλως
συνδιελέγετο μετὰ τῶν ξένων, ἐμάνθανε
τὰς ἀνάγκας τῶν, ἔδιδεν αὐτοῖς καλὰς
συμβουλὰς, τοῖς προέτεινεν ἐκδουλεύσεις,
καὶ τέλος συνευθύμει μετ' αὐτῶν ὡς μετὰ
φίλων.

Οὕτω κατὰ τοὺς ἀρχαίους, τοὺς πα-
τριαρχικοὺς χρόνους, ὅτε ὁ ἀνθρώπινος
αἰὼν δὲν ἦτο τοσούτῳ βραχύς, ὁ ὑπὸ σε-
βασμίων πολιῶν τριχῶν κοσμούμενος γέ-
ρων, ἐκορέννυτο τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν

μετὰ τῆς πολυμελοῦς οἰκογενείας του—
παρετῆρει κύκλῳ περὶ ἑαυτὸν, καὶ βλέπων
ἐφ' ἑκάστου προσώπου, εἰς ἕκαστον βλέμμα,
τὴν ζωσαν ἀπεικόνισιν τῆς ἀγάπης καὶ
χαρᾶς, ἡγάλλετο ἐνδομύχως.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ἅπαντες οἱ ἄποροι ἁ-
δελφοὶ πληρώσαντες οἶνου τὰ ποτήριά
των, ἐκραύαζον ἐν μιᾷ φωνῇ:

— Ἀγαθὲ βογιάρε καὶ πάτερ μας!
πίνομεν εἰς υἱεῖάν σου! Ὅσαι σταγόνες
ὑπάρχουσιν εἰς τὰ ποτήριά μας, τόσας ἡ-
μέρας νὰ ζήσης εὐτυχῆς!

Ἐπινον, καὶ δάκρυα εὐγνωμοσύνης ἔ-
σταζον ἐπὶ τῆς λευκῆς ὀθόνης.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ βογιάρος Ματθαῖος,
πιστὸς ὑπὲρ τῆς τοῦ ἡγεμόνος τσάρου
καὶ πιστὸς φίλος τῆς ἀνθρωπότητος. Εἶχε
διαβῆ ἤδη τὸ ἐξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλι-
κίας του· τὸ αἷμα αὐτοῦ βραδέως ἤδη ἐ-
κυκλοφορεῖ εἰς τὰς φλέβας του· οἱ ἐλα-
φροὶ παλμοὶ τῆς καρδίας του ἀνῆγγελλον
ἤδη αὐτῷ τὴν ἐπερχομένην τῆς ζωῆς ἐ-
σπέραν καὶ τὴν προσέγγισιν τῆς νυκτός—
ἀλλὰ, φοβεῖται ποτε ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ τὸ
πυκνὸν τοῦτο καὶ ἀδιάβατον σκότος, ἐνῷ
ἀπύλλυνται αἱ ἡμέραι τοῦ ἀνθρώπου; Αὐ-
τὸς θὰ φοβηθῇ τὸν στενὸν δρόμον, ἀφοῦ
φέρει μετ' ἑαυτοῦ τὴν ἀγαθὴν καρδίαν
του, ἀφοῦ φέρῃ τὰς καλὰς πράξεις του;
Προχωρεῖ ἄνευ τρόμου, ἀπολαύει τῶν τε-
λευταίων ἀκτίνων τοῦ δύνοντος ἡλίου, ἀ-
τενίζει δι' ἡρέμου βλέμματος τὸ παρελ-
θόν, καὶ μετὰ τῆς περιχαροῦς—καίτοι σκο-
τεινῆς—ἀλλ' οὐχ ἦτον περιχαροῦς ἐκεῖ-
νης προαισθήσεως, φέρῃ τὸ βῆμα πρὸς τὸ
ἄγνωστον ἐκεῖνο.

Ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ, ἡ εὐνοια τοῦ ἡ-
γεμόνος, ἦσαν ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν ἀρετῶν
τοῦ γέροντος βογιάρου, ἀλλ' ἡ κορωνὶς τῆς
εὐτυχίας καὶ τῆς χαρᾶς του ἦτο ἡ ἀγα-
πητὴ Ναθαλία, ἡ μονογενὴς θυγάτηρ του.

Πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶχε κλαύσει τὴν μη-
τέρα της, ἥτις ἐκοιμήθη τὸν αἰώνιον ὕ-
πνον εἰς τὰς ἀγκάλας του· ἀλλ' αἱ κυπρί-
σοι τῆς συζυγικῆς ἀγάπης ἀντικατε-
στάθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθέων τῆς πατρικῆς
στοργῆς—εἰς τὴν νεκρὰν Ναθαλίαν εἶ-
δεν οὗτος νέαν εἰκόνα τῆς μεταστάσης,
καὶ ἀντὶ πικρῶν δακρύων θλίψεως, ἡδέα
δάκρυα τρυφερότητος ἀνέλαμψαν εἰς τοὺς
ὀφθαλμούς του.

Πλείστα ἄνθη ὑπάρχουσιν εἰς τοὺς ἀ-
γρούς, εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τοὺς λειμῶ-
νας· ἀλλ' οὐδὲν ὁμοιάζει πρὸς τὸ ρόδον·
τὸ ρόδον εἶνε ὠραιότερον πάντων· πλεῖ-
σται ὑπῆρχον ἐν τῇ λευκολίθῳ Μόσχᾳ ὡ-
ραῖαι, διότι ἀνέκαθεν τὸ ρωσικὸν Κρά-
τος ἐλογίζετο ὡς κατοικητήριον τῶν ἑρα-
σμίων καὶ ὠραίων γυναικῶν· οὐδεμίαν ὁ-
μως ἠδύνατο νὰ συγκριθῇ διὰ τὴν ὠραι-
ότητα πρὸς τὴν Ναθαλίαν—ἡ Ναθαλία
ἦτο πασῶν χαριεστέρη.

Ἄς φαντασθῇ ὁ ἀναγνώστης λευκό-
τητα ἰταλικοῦ μαρμαρίου καὶ χιόνος τοῦ
Καυκάσου· δὲν θὰ σχηματίσῃ ἔτι ιδέαν
περὶ τῆς λευκότητος τοῦ προσώπου της
—καί, φανταζόμενος τὸ χρῶμα τῆς τοῦ
Ζεφύρου ἐρωμένης, δὲν θὰ κατανοήσῃ ἔτι

ἐντελῶς τὴν ἐρυθρότητα τῶν παρειῶν τῆς
Ναθαλίας.

Φοβοῦμαι νὰ ἐξακολουθήσω τὴν σύγ-
κρισιν μὴ προξενήσω πλῆξιν τῷ ἀναγνώ-
στη, ἐπικυκλοβαδίων γνωστὰ· διότι εἰς
τὴν πολυτελεῆ ἐποχὴν μας ἀκρύνονται ἐξ-
ητλήθη ἡ ἀποθήκη τῶν ποιητικῶν εἰ-
κόνων τῆς καλλονῆς, καὶ πολλοὶ συγ-
γραφεῖς δάκνουσιν ἐξ ἀθυμίας τὸν κά-
λαμον αὐτῶν, ζητοῦντες, καὶ μὴ ἀνευρί-
σκοντες νέας.

Ἀρκεῖ ἡμῖν νὰ μάθωμεν τοῦτο, ὅτι καὶ
οἱ εὐλαβέστεροι γέροντες, βλέποντες τὴν
κόρην τοῦ βογιάρου εἰς τὴν λειτουργίαν,
ἐλησμονοῦν τὰς πρὸ τῶν εἰκόνων ὑποκλί-
σεις τῶν καὶ αἱ περιπαθέστεραι μητέρες
ἀνεγνώριζον τὴν ὑπεροχὴν της πρὸ τῶν
θυγατέρων τῶν.

Ὁ Σωκράτης ἔλεγεν, ὅτι: «οὐκ ἡ μορ-
φὴ τοιαύτη καὶ ἡ ψυχὴ». Ὁφείλομεν νὰ
πιστεύσωμεν τοῦ Σωκράτους, πρῶτον,
διότι ἦτο ἔμπειρος γλύπτης, —ἐπομένως
ἐγνώριζε τὴν ἀληθῆ τοῦ σώματος καλ-
λονήν—καὶ δεύτερον ἦτο σοφὸς ἢ φιλόσο-
φος—ἐπομένως ἐγίνωσκε καλῶς τὴν καλ-
λονήν τῆς ψυχῆς. Τοῦλάχιστον ἡ χαρίσ-
σα ἡμῶν Ναθαλία εἶχε καλλίστην ψυ-
χήν, ἦτο τρυφερὰ ὡς τρυγῶν, ἁθῶα ὡς
ἄγγελος, ἐρασιμαῖα ὡς ὁ Μάϊος· ἐν ἐνὶ λό-
γῳ, ἐκέκτητο ἀπάσας τὰς ιδιότητας εὐ-
ημένης κόρης, καίτοι κατὰ τὴν ἐποχὴν
ἐκείνην δὲν ἀνεγίνωσκον οὔτε τὸν Λόκκ
περὶ ἀνατροπῆς, οὔτε τὸν Αἰμύλιον τοῦ
Ρουσσώ—πρῶτον, διότι οἱ συγγραφεῖς
οὗτοι οὔτε εἶχον γεννηθῇ ἔτι, δεύτερον
δὲ καὶ διότι ὀλίγιστοι ἐγνώριζον γράμ-
ματα—δὲν ἀνεγίνωσκον καὶ ἀνέτρεφον τὰ
τέκνα αὐτῶν ὡς ἡ φύσις ἀνατρέφει τὰ
χόρτα καὶ τὰ ἄνθη, τοὔτέστιν, ἐπότηζον
καὶ ἔτρεφον αὐτά, ἀφήνοντες πᾶντα τὰ
λοιπὰ εἰς τὴν προαίρεσιν τῆς εἰμαρμένης·
ἀλλ' ἡ εἰμαρμένη αὕτη ἦτο πρὸς αὐτοὺς
εὐμενής, καὶ διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην, ἣν
εἶχον πρὸς τὴν παντοδυναμίαν αὐτῆς, ἀν-
τήμειβεν αὐτοὺς πάντοτε σχεδὸν διὰ τέ-
κνων ἀγαθῶν, παρηγορίας καὶ ὑποστηρί-
ξεως εἰς τὸ γῆρας τῶν.

Μέγας τις ψυχολόγος, τοῦ ὁποίου τὸ
ὄνομα, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἐνθυμοῦμαι,
εἶπεν, ὅτι ἡ περιγραφὴ τῶν καθημερινῶν
ἀσκήσεων τοῦ ἀνθρώπου, εἶνε ἡ πιστοτέρα
ἐξεικόνισις τῆς καρδίας του. Ἐγὼ τοῦλά-
χιστον οὕτω φρονῶ, καὶ μετὰ τὴν ἀδειαν
τῶν ἀγαπητῶν μοι ἀναγνωστῶν θὰ περι-
γράψω, πῶς ἡ Ναθαλία, ἡ κόρη τοῦ βο-
γιάρου, διήρχετο τὸν καιρὸν της ἀπὸ τῆς
ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ λαμπροῦ
ἡλίου. Μόλις αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ με-
γαλοπρεποῦς τούτου φωστήρος ἀνεφάνοντο
το ὅπισθεν τῆς πρωϊνῆς νεφέλης διαχέ-
ουσαι ἐπὶ τῆς ἡρέμου γῆς πυκνὸν ἀπρόσ-
ψαυτον χρυσόν, ἡ ὠραία μας ἐξύπνα, ἡ-
νοιγε τοὺς μαύρους ὀφθαλμούς της καὶ
σταυροκοπομένη διὰ τῆς μέχρι ἀγκώνος
γυμνῆς λευκῆς χειρὸς της, ἡγείρετο, ἐνε-
δύετο λεπτὴν μεταξίνην ἐσθῆτα καὶ μετὰ
λελυμένην ὑπόξανθον κόμην ἐπλησίαζε
πρὸς τὸ στρογγύλον παράθυρον τοῦ ὑψη-
λοῦ πύργου της ἵνα παρατηρήσῃ τὴν ὥ-

ραϊκὴν εἰκόνα τῆς ζωογονουμένης φύσεως — νὰ παρατηρήσῃ τὴν χρυσοκόρουπον Μόσχαν, ἐξ ἧς ἡ κυανόφωτος ἡμέρα ἀφῆρει τὸν οὐμιχλῶδη τῆς νυκτὸς πέπλον, καὶ ἦτις, ὡς γιγαντιαῖόν τι πτηνόν, ἀφυπνισθὲν ἐκ τῆς φωνῆς τῆς πρωίας, εἰς τὴν πνοὴν λεπτοῦ ἀνέμου, ἀπετείνασε τὴν ἐπὶ τῶν πτερύγων του λαμποκοποῦσαν δρόσον — νὰ ἴδῃ τὰ περίχωρα τῆς Μόσχας, τὸ σκοτεινόν, πυκνὸν καὶ δυσθεώρητον ἄλλος τῆς Μαρίας, ὅπερ ὡς στακτόχρους βοστρυχῶδης καπνὸς ἐξηφανίζετο ἐν ἀπεράντῳ ἀποστάσει, ἐν ᾧ διακινῶντο ἅπαντα τὰ ἄγρια θηρία τῆς ἄρκτου καὶ ἐνθα ὁ φρικώδης βρυχηθμός των ἀπέπνιγε τὴν μελωδίαν τῶν κελιδούντων πτηνῶν.

Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους ἐφαίνοντο εἰς τὸ βλέμμα τῆς Ναθαλίας οἱ ἀπαστραπτοντες ἐλιγμοὶ τοῦ φερωνύμου τῆς Μόσχας ποταμοῦ, οἱ θάλλοντες ἄγροὶ καὶ τὰ καπνίζοντα χωρία, ὅθεν οἱ χωρικοὶ μετὰ φαίδρων ἄσμάτων ἀπήρχοντο εἰς τὴν ἐργασίαν των — χωρικοὶ, οἵτινες καὶ μέχρι σήμερον οὐδόλως μετεβλήθησαν, φέρουσι τὸ αὐτὸ ἐνδυμα, οὕτω ζῶσι καὶ ἐργάζονται, ὡς ἔζων ποτὲ καὶ εἰργάζοντο, καὶ ἐν μέσῳ τσοσούτων μεταβολῶν καὶ ἀλλοιώσεων παρουσιάζουσιν ἔτι ἡμῖν τὸν ἀληθῆ ῥωσικὸν τύπον.

Ἡ Ναθαλία ἐθεῖτο ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ παραθύρου καὶ ἡσθάνετο ἡρεμὸν χαρὰν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἡγνῆς νὰ ἐκθειάσῃ εὐγλώττως τὴν φύσιν, ἡγνῆς νὰ ἐντυπώσῃ εἰς τὴν αἰσθητικὴν ἐκείνην : πόσον εἶνε ὠραία ἡ λευκόλιθος Μόσχα ! πόσον ὠραία εἶνε τὰ περίχωρά της ! Ἀλλὰ δὲν ἐσκέπτετο ἡ Ναθαλία ὅτι, ἐν τῇ πρωϊνῇ περιβολῇ της, ὑπερεῖχε παντὸς κατὰ τὴν ὠραιότητα. Τὸ νεανικὸν αἶμα θερμικὸν ἐκ τῶν ὀνείρων τῆς νυκτὸς ἔβαψε τὰς δροσερὰς παρειὰς της διὰ πορφυροῦ ἐρυθήματος· αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες ἐπαιζόν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ αὐτῆς προσώπου καὶ διαπερῶσαι τὰς μελανὰς πτιλῶδεις βλεφαρίδας της ἔλαμπον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της πλείοτερον ἢ ὁ χρυσός. Ἡ κόμη της, ὡς καφφέχρουν ὀλοσπρικόν, ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τοῦ ἡμιηνεφγμένου στῆθους· ἀλλὰ ταχέως ἡ χαρίεσσα σεμνότης, αἰδουμένη καὶ αὐτὸν τὸν ἥλιον, καὶ αὐτὸν τὸν ἄνεμον καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀφῶνους τοίχους, ἐκάλυψεν αὐτὸ διὰ λεπτῆς καλύπτρας. Εἶτα ἀφύπνισε τὴν τροφὴν αὐτῆς, τὴν πιστὴν τῆς μακαρίτιδος μητρὸς της ὑπηρετρίαν.

— Σῆκω, μαμὰ ! ἔλεγεν ἡ Ναθαλία, τώρα θὰ σημάνῃ ἡ λειτουργία.

Ἡ μαμὰ ἡγείρετο, ἐνεδύετο, ἀπεκάλει τὴν δεσποινίδα της «πρωινὸν πουλάκι», ἔλουεν αὐτὴν μὲ «νερό τῆς βρύσης», ἐκτένιζε τὴν μακρὰν κόμην της διὰ λευκοῦ ὀστείου κτενίου, ἔπλεκεν αὐτὴν εἰς κρόβυλον καὶ ἐκόσμει τὴν κεφαλὴν τῆς χαριτωμένης μας διὰ ταινίας μαργαριτοφόρου.

Τοιοιουτρόπως ἐστολισμένη, ἀνέμενε τὸ σήμαντρον, καὶ ἀσφαλίζουσα διὰ κλείθρου τὸν θάλαμόν της, ἵνα μὴ ἐν τῇ ἀ-

πουσίᾳ της κρυφθῇ ἐν αὐτῷ κακοποιός τις, ἐπορεύετο εἰς τὴν λειτουργίαν.

— Καθ' ἐκάστην; ἐρωτᾷ ἴσως ὁ ἀναγνώστης.

— Βεβαίως, τοιαύτη ὑπῆρχε τότε συνήθεια, καὶ μόνον τυφῶν τις ἐν ὥρᾳ χειμῶνος καὶ ραγδαία κατὰ τὸ θέρος βροχὴ μετὰ βορβόρου, ἡδύναντο νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ὠραίαν κόρην νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ εὐσεβὲς αὐτῆς καθήκον.

Ἰσταμένη πάντοτε εἰς γωνίαν τινὰ ἡ Ναθαλία προσήχετο μετὰ ζήλου, καὶ ἐν τούτοις ὑπὸ τὰς ὀφρὺς της ἔβλεπε δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Τότε δὲν ὑπῆρχον οὔτε λέσχει οὔτε μετρηφισμένων χοροὶ, ὅπου πηγαινέουσι σήμερον διὰ νὰ παρατηρήσουν καὶ νὰ παρατηρηθῶν : ποῦ ἄλλοι λοιποὶ ἡδύναντο τότε ἡ περιέργος κόρη νὰ ἴδῃ ἀνθρώπους;

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν ἡ Ναθαλία διένεμε καπικία τινὰ εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἤρχετο πρὸς τὸν γεννήτορά της μὲ τρυφερὰν στοργὴν ἢ ἀσπασθῇ τὴν χεῖρά του.

Ὁ γέρον ἔκλειεν ἀπὸ χαρὰν, βλέπων ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ καθίσταται ὁσημέραι ὠραιότερα καὶ χαριεστέρα, καὶ ἡγνῆς πῶς νὰ εὐχαρίστησῃ τὸν Θεὸν διὰ τὸ τόσον ἀνεκτίμητον δῶρον, διὰ τὸ κειμήλιον τοῦτο.

Ἡ Ναθαλία ἐκάθητο παρ' αὐτὸν ἢ νὰ ῥάψῃ ἢ νὰ κεντήσῃ, ἢ νὰ πλέξῃ τρίχα-πτον, ἢ νὰ στρίψῃ μέταξον, ἢ νὰ ὀρμηθῇ μαργαρίτας. Ὁ τρυφερός γονεὺς ἤθελε νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἐργασίαν της καὶ ἐθεώρει αὐτὴν τὴν ἰδίαν καὶ ἐνετρυφα δι' ἀφῶνους στοργῆς.

Ἀναγνώστα, γινώσκεις ἐξ ἰδίας πείρας τὰ πατρικὰ αἰσθήματα; Ἄν ὄχι, ἀναμνήσθητι καὶ πόσον ἐνετρυφῶν οἱ ὀφθαλμοὶ σου θεωροῦντες τὸ ποικιλόστικτον καρπούφυλλον ἢ τὸν λευκότετον ἱσμον, ἅτινα ἐφύτευσεν ἡ χεὶρ σου· μεθ' ὀπόσης ἡδονῆς παρητήρεις τὰ χρώματα καὶ τὰς σκιὰς των καὶ πόσον ἔχαιρες μὲ τὴν ἰδέαν : «Τοῦτο εἶνε ἰδικόν μου ἄνθος· τὸ ἐφύτευσα ἐγὼ καὶ ἀνεπτύχθη !» Ἐνθυμήθητι ὅτι ὁ πατήρ, ἔτι εὐθυμώτερον θεωρεῖ τὴν προσφιλεῖν του θυγατέρα καὶ εὐθυμώτερον σκέπτεται : «Εἶνε ἰδική μου !»

Μετὰ τὸ ῥωσικόν, τὸ ἄρθρον γεῦμα, ὁ βογιάρος Ματθαῖος κατεκλίνετο ἢ ἀνακαυθῇ, τὴν δὲ θυγατέρα μετὰ τῆς τροφῆς ἀπέστελεν εἰς τὸν κήπον ἢ εἰς τὸν μέγαν χλοερὸν λειμῶνα, ὅπου σήμερον ὑφύεται ἡ ὠραία Πύλη μετὰ τῆς σαλπίζούσης δόξης.

Ἡ Ναθαλία ἔδρεπεν ἄνθη, ἡρέσκετο παρατηροῦσα τὰς ἱπταμένας χρυσαλλίδας, ἀνέπνεε τὴν εὐωδίαν τοῦ χόρτου, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν ἡσυχος καὶ φαίδρα καὶ ἀνελάμβανεν αὐτὴς τὸ ἐργόχειρόν της.

Ἐπῆρχετο ἡ ἐσπέρα — νέος περίπατος, νέα εὐχαρίστησις· ἐνίοτε νεαρὰ φίλα ἤρχοντο νὰ συμμερισθῶσι μετ' αὐτῆς ὥρων τινων δροσερότητα καὶ συνδιαλεχθῶσι περὶ παντός.

Αὐτὸς οὗτος ὁ ἀγαθὸς βογιάρος Ματθαῖος παρεκλήθητο καὶ συνδιελέγετο μετ'

αὐτῶν ὅποτε αἱ δημόσιαι καὶ ἰδιωτικαὶ ἐνίοτε ἀσχολίαι δὲν ἀπησχόλουν αὐτὴν. Ἡ πολιὰ αὐτοῦ γενεὰς δὲν ἐφόδιζε τὰς περικαλλεῖς νεάνιδας· κατεῖχε τὸν τρόπον νὰ τὰς διασκεδάξῃ καὶ διηγείτο αὐταῖς συμβεβηκότα τοῦ εὐσεβοῦς πρίγκηπος Βλαδими́ρου καὶ τῶν κραταιῶν ἡρώων τῆς Ρωσσίας.

Κατὰ τὸν χειμῶνα, ὅποτε ὁ καιρὸς δὲν ἐπέτρεπεν αὐτῇ νὰ περιπατήσῃ οὔτε ἐν τῷ κήπῳ οὔτε εἰς τὸ πεδῖον, ἡ Ναθαλία περιήλανε ἐν τὴν πόλιν ἐπὶ ἐλαύθρου καὶ ἐπορεύετο εἰς ἐσπερινὰς συναναστροφὰς, ἀπαρτιζομένης ἀποκλειστικῶς ἐκ παρθένων, διεσκεδάζε καὶ ἡθύμει καὶ διὰ τοῦ ἀθωοτέρου τρόπου συνέτεμε τὸν καιρόν.

Ἐκεῖ αἱ τροφοὶ ἐπενόουν διὰ τὰς δεσποινίδας τῶν διαφόρους διασκεδάσεις : ἐπαιζόν τὴν *υπολομνίαν*, ἐκρύπτοντο, ἐμελπον ἄσματα, ἐμειρακεύοντο, χωρὶς νὰ διαταράξωσι τὴν εὐκοσμίαν καὶ ἐγέλων ἄνευ φόγου, οὕτως ὥστε ἡ σεμνοπρεπὴς καὶ ἁγνὴ Δρυῖς ἡδύνετο πάντοτε νὰ παρίσταται εἰς τὰς ἐσπερίδας ταύτας.

Τὸ βαθὺ μεσονύκτιον ἀπεχώριζε τὰς παρθένους καὶ ἡ περικαλλὴς Ναθαλία εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ σκότους ἀπήλανε ἡσύχου ὕπνου, οὕτινος ἀπολαύει πάντοτε ἡ ἡβῶσα ἀθωότης.

*Ἐπετοί συνέχεια.

[Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ῥωσικοῦ Α. Γ. Κωνσταντινίδου].

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

Ἐπίσης φύλλα τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Τὰ ἐσχάτως ἐκδοθέντα ἐξ τεύχῳ τοῦ
ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΥ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ
τοῦ Α. Lutaud

τροποποιηθέντος συμφώνως τῇ Ἑλλ. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Ἑθν. Πανεπιστημίῳ ὑφηγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς κ. Α. Δ. Καλλιθωκά, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ **λεπτῶν 50** ἕκαστον, ταῖς ἐπαρχίαις δὲ καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστέλλονται **ἀντὶ λ. 60**.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ καὶ προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις :
Ἐν Ἑλλάδι δρ. 10. Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 12.

ΕΞΕΛΟΘΗ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
εἰς ἴδιον τεύχος ἐκ σελίδων 400
καὶ πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ ἡμῶν ἀντὶ δραχμῶν 2.

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν πωλοῦνται διάφορα
ΝΕΩΤΑΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
Ἑλληνικὰ καὶ Γαλλικὰ.